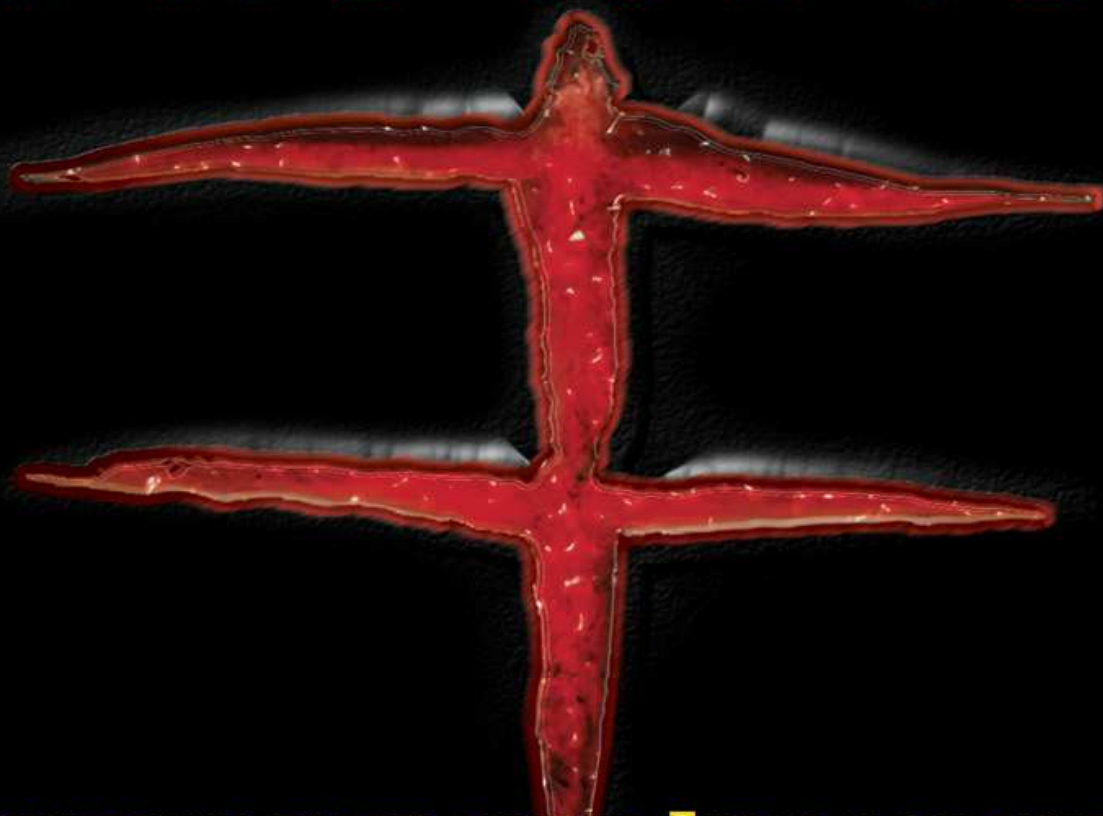

ЕРАТРИЛЪР

КРИС КАРТЪР

С гениалния престъпник на Дивър и динамиката на Конъли – това е Крис Картър!

ХАМЕЛЕОНЪТ СЕ ЗАВРЪЩА

Моли се да умреш. Бързо.

ИЗДАТЕЛСТВО
epa
PUBLISHING

КРИС КАРТЪР

ХАМЕЛЕОНЪТ СЕ ЗАВРЪЩА

КРИС КАРТЪР

**ХАМЕЛЕОНЪТ
СЕ ЗАВРЪЩА**

ЕРА

The Crusifix Killer

© Chris Carter, 2009

© Марин Загорчев, превод

© Димитър Стоянов – Димо, худ. оформление

© Издателство *ЕРА*, София, 2009

ISBN 978-954-389-069-9

1.

**Лос Анджелис,
петък, 28 август 2009 г., 10:25**

– Ало... детектив Хънтър на телефона.

– Здравей, Робърт. Имам изненада за теб.

Робърт се вцепени, едва не изпусна чашата с кафе. Много добре познаваше този металически глас. Знаеше, че човекът, използващ това устройство за преправяне на гласа, е убиец психопат, който обича да измисля игрички. И за партньор си беше избрал детектив Робърт Хънтър от отдел „Грабежи и убийства“ на лосанджелиската полиция. Това обаждане можеше да означава само едно – поредната обезобразена жертва.

– Да си виждал наскоро партньора си?

Робърт бързо огледа помещението за Карлос, но напразно.

– Някой да е виждал Карлос тази сутрин? – изкрещя той на колегите си, като натисна копчето за изключване на микрофона на мобилния си телефон.

Другите детективи се спогледаха смутено и Робърт се досети за отговора, преди да го чуе.

– От вчера не съм – каза детектив Морис, като поклати глава.

Робърт отново натисна копчето на микрофона.

– Какво си му направил?

– Сега слушаш ли ме внимателно?

– Какво си му направил? – повтори с настоятелен глас Робърт.

– Нали казах, че е изненада – изсмя се металическият глас. – Но ще ти дам още една възможност да промениш нещата. Може би този път ще се постарая повече. До един час да си в пералното помещение в мазето на старата къща на Пасифик Али 122 в Южна Пасадена. Ако не стигнеш навреме, той ще умре. И повярвай ми, Робърт, от много бавна и мъчителна смърт.

Връзката прекъсна.

2.

Робърт тичаше надолу по стълбите на старата сграда в източен Лос Анджелис. Колкото по-надолу се спускаше, толкова по-горещо ставаше. Ризата му бе напоена с пот, тесните обувки му стискаха.

– Къде, по дяволите, е пералното помещение? – прошепна той, когато стигна подземие.

Под една затворена врата в края на коридора се процеждаше светлина. Той се втурна натам, като извика името на партньора си.

Никой не отговори.

Робърт извади пистолета си и се долепи до стената от дясната страна на вратата.

– Карлос...

Тишина.

– Новобранец, там ли си?

От стаята се чу изтропване. Робърт вдигна пистолета и си пое дълбоко въздух.

– Мамка му!

Все още с допрян до стената гръб, той блъсна вратата с дясната си ръка и с добре отработено движение се извъртя и нахълта в стаята, готов да стреля по всеки нападател. Нетърпима воня на повърнато го накара да отстъпи крачка назад и го задави.

– Карлос...

Никакъв отговор.

От мястото му при вратата не се виждаше почти нищо. Крушката, която висеше над малката дървена маса в средата на стаята, беше твърде слаба, за да освети добре помещението. Робърт си пое дъх и пристъпи напред. Онова, което видя, накара стомаха му да се свие. Карлос беше прикован върху голям кръст, затворен в плексигласова клетка. В основата на кръста се беше събрала

локва кръв от раните му. Беше само по бельо, а на главата му имаше венец от бодлива тел. Дебелите метални шипове се впиваха в плътта му. По лицето му течеше кръв. Висеше неподвижно.

„Закъснях“ – помисли си Робърт.

Приближи се до клетката и за своя изненада видя вътре електрокардиографски апарат. Линията на монитора бе леко назъбена на равни интервали. Карлос беше жив – все още.

– Карлос!

Младежът не помръдна.

– Новобранец! – изкрещя Робърт.

С огромно усилие Карлос повдигна клепачите си.

– Потрай още малко, брат.

Робърт огледа мрачното помещение. Беше голямо, десетина метра дълго и горе-долу толкова широко. По пода бяха разпилени одеяла, употребявани спринцовки, лули за пушене на кокаин, натрошени стъкла. В единия ъгъл до вратата имаше стара, ръждясала инвалидна количка. На дървената маса в средата Робърт видя малък касетофон и бележка с големи червени букви: „Пусни ме“. Той натисна копчето и в стаята прозвуча познатият металически глас:

– Здравей, Робърт, предполагам, че си стигнал навреме. – Пауза. – Сигурно разбираш, че приятелят ти има нужда от твоята помощ, но ще можеш да му помогнеш само ако спазиш определени правила... моите правила. Играта е проста, Робърт. Приятелят ти е заключен в бронирана клетка, затова пистолетът няма да ти помогне да го освободиш. На вратата има четири цветни копчета. Едното е за отваряне на клетката, другите – не. Задачата ти е проста – избери едно копче. Ако натиснеш правилното, вратата ще се отвори и ще можеш да освободиш партньора си.

„Едно на три – няма голям шанс“ – помисли си Робърт.

– Ето сега забавната част – продължи гласът. – Ако натиснеш някое от другите три копчета, през трънения венец на главата на приятеля ти ще протече силен ток. Виждал ли си какво се случва с човек на електрическия

стол? – Гласът се изсмя зловещо. – Очите изскачат от орбитите си, кожата се сбръчква като бекон, езикът се дръпва в устата и запушва гърлото, кръвта кипва, кръвоносните съдове започват да се пукат. Изобщо много забавна сцена, Робърт.

Пулсът на Карлос се ускори. Пиковете на зелената линия започнаха да преминават по-бързо на монитора.

– Има и нещо още по-забавно...

Робърт вече се беше досетил, че трикът с електрическия ток не е единствената уловка.

– Зад клетката съм заредил достатъчно експлозиви, за да вдигнат цялата стая във въздуха. Детонаторът е свързан с електрокардиографа и ще се задейства, ако на монитора излезе права линия...

Този път последва по-дълга пауза. Робърт вече знаеше какво ще чуе по-нататък.

– Бум... стаята ще се взриви. И така, Робърт, вече разбираш, че ако не улучиш правилното копче, не само ще видиш как приятелят ти умира, знаейки, че ти си го убил, а и ти ще си заминеш скоро след него.

Сърцето на Робърт тупкаше лудешки в гърдите, по челото му се стичаше пот и щипеше очите му, дланите лепнеха, ръцете му трепереха.

– Има обаче и друга възможност, Робърт. Не си длъжен да спасяваш партньора си, можеш да спасиш само себе си. Да си тръгнеш и да го оставиш да умре сам. Никой няма да разбере. Ще можеш ли да живееш с това? Готов ли си да заложиш живота си за неговия? Избери един цвят, имаш шейсет секунди.

Касетофонът изпиука силно, после спря.

Над главата на Карлос Робърт видя червен дисплей, който започна да отброява: 59, 58, 57...

Крис Картър
ХАМЕЛЕОНЪТ СЕ ЗАВРЪЩА

английска
първо издание

Евгения Мирева
редактор и коректор

Издателство *ЕРА*, София
тел. 02/980 16 29
e-mail: era@erabooks.net

Печат: ЕКСПРЕСПРИНТ ООД